

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 50. Scripta pro & contra Gotteschalcum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

Sæculum IX. A. C. 850. dulus Laodunensis. Adfuerunt etiam duo
 Chorepiscopi, quorum alter erat Rigboldus Remensis, tres Abbates nempe Robertus Corbejensis, Bavo Orbacensis & Halduinus Altivillarensis. Ergo in illo
Ann. Bert. 849. conventu Gotteschalci ejusque causæ instituto examine, Hæreticus & contumax judicatur, & deponitur Sacerdotali gradu, quem contra Canones a manibus Rigboldi Chorepiscopi Remensis Episcopo suo Rotado Sueffionensi hujus rei incipio acceperat. Præterea ut insolentia & obstinatio hominis puniretur, secundum Canones Concilii Agathensis & Regulam S. Benedicti, ut ferebat sententia, virgis cædendus erat & carceri mandandus, quod in causas civiles & Ecclesiasticas temere se ingessisset. Prohibitum est docere amplius, perpetuum indictum silentium, & sententia districtim executioni mandata; nam publice inspectante Rege Carolo duris verberibus castigatus Scripta sua flammis tradere coactus, & in Abbatia Altivillarensi Diocesis Remensis inclusus est, quia Hinemarus Rotadi Episcopi ipsius fidem suspectam habebat.

§. L.

Scripta pro & contra Gotteschalcum.

Gotteschalcus ne quidem in carcere calamum

iamum valere iussit, sed scripsit ge-
 minam Fidei Confessionem, breviorē Sæculum IX.
A. C. 850.
 unam, alteram prolixam, utramque vero ap. Uffer.
p. 211.
 in eundem sensum. *Credo, inquit in
 priore Confessione, quod Deus Electos
 ad vitam æternam gratuito elegerit, &
 justo suo iudicio Reprobos ad mortem (*)
 æternam prædestinaverit, quia Præscien-
 tiam certissimam eorum peccatorum ha-
 buit. Nam ipse Dominus dicit: Prin-
 ceps huius Mundi jam iudicatus est. Quod
 S. Augustinus ita explicat: id est, quod
 irrevocabiliter ad ignem æternum desti-
 natus sit. Item dicit Dominus: qui au-
 tem non credit, jam iudicatus est. Id est,
 inquit S. Augustinus, peractum est iudi-
 cium etsi necdum apparuerit. (**)* Post-
 quam

(*) Si Deus ideo Reprobos prædestinavit ad
 mortem æternam, quia eorum demerita infalli-
 liter prævidit, jam non est proprie prædestinatio,
 cum demeritorum cognitionem non præcedat,
 sed sequatur. Et saltem ejusdem rationis præ-
 destinatio non est, ac illa Electorum ad vitam,
 quæ prævisionem meritorum præcedit. Atta-
 men, nec in isto sensu Gottschalci Deus Re-
 probos prædestinat ad mortem æternam, quia
 dicit, per os Ezechielis Prophetæ c. 33. v. II.
*Nolo mortem impii, sed ut convertatur impius
 a via sua, & vivat.*

(**) Hic novum habemus illius rei exem-
 plum; omnes semper Hæreticos ad propugnand-

Sæculum IX.
A. C. 850.

Sup. lib.
XXXI.
§. 56.

p. 225.

p. 232.

Gotteschal-
cus.

quam complures alios Textus ex S. Augustino attulit, citat etiam S. Gregorium, S. Fulgentium præsertim Librum ad Monimum, & S. Isidorum.

Altera Gotteschalci Confessio in modum orationis ad Deum dirigitur. Fundatur in Dei immutabilitate, cujus effectus est Decretorum ejus æternitas. Dicit, Prædestinationem esse in se ipsa unam, quamvis in suis effectibus duplex sit, sicut S. Augustinus dicit, duplicem esse Charitatem erga Deum & erga hominem. Dicit etiam se percipere, ut ad Doctrinam illorum, qui quæstionem hanc non satis capiunt, sibi liceret, quod verum credit in aliquo Conventu coram multitudine populi

dos errores suos Auctoritatem S. Scripturæ frustra obtendisse. Cum enim Auctoritate Ecclesiæ essent destituti, facile convincebantur, quod genuinum S. Scripturæ sensum non assequerentur. Hinc etiam Protestantes, ut ut semper Scripturam crepent, & ad confirmandam suam Doctrinam Textus Textibus accumularent, nihil tamen probant, quia vel nullius Ecclesiæ Auctoritatem adducunt, sicut Interpres Fleurii & D. Mosheim, vel si, nescio quam, Christi Ecclesiam jactent, quam ipsorum opiniones docuisse dicunt, illam tamen nec nominare possunt, nec indicare, quo tempore & quo loco, a Romana Ecclesia distincta, extiterit. Imo D. Mosheim in suis Prolegom. ad Hist. Hæret. admittit, Ecclesiam errare posse,

populi Fidelis, Rege, Episcopis, Presbyteris, Monachis & Canonicis praesentibus publice defendere. Petit sibi dari licentiam, per probationem ignis suam Doctrinam demonstrandi; quippe paratum se continuo in quatuor dolia aqua fervente, oleo & pice plena & tandem in ignem maximum ingredi, (*) ea conditione, ut si salvus & incolumis exiret, veritatem ipsius Doctrinae omnes confiterentur, si autem ipse ardorem experi-ri non auderet, aut usque in finem non sustineret, flammis perire cogeretur.

Saeculum IX.
A. C. 850.

Flod. III.
c. 21.

Hincmarus vero data ad Prudentium Episcopum Trecensem epistola eum consuluit,

I i 2

fuluit,

posse. Quomodo autem ejusmodi Protestans certus esse potest, quod veram Fidem teneat? Duobus modis Deus Fidei veritatem revelat, vel immediate sicut Apostolis & S. Paulo, vel mediate, nempe ope S. Scripturae & Ecclesiae. Jam vero Revelationem immediatam non dicit se accepisse D. Mosheim; sed nec mediate Fidem discere potuit ab Ecclesia, quam credit errare posse. Nihil ergo superest, quam S. Scriptura. Sed, quæso! si fatente D. Mosheim tota Ecclesia in exponenda S. Scriptura fallere & falli potest, quanto magis ipsa solus? Quid sequitur, nisi omnibus Christianis, si Auctoritatem Romano-Catholicae Ecclesiae rejiciant, nullam esse infallibilem Fidei Regulam?

(*) Ex his satis liquet, Monachum fuisse fanaticum.

Sæculum IX.
A. C. 850.

*ep. Rab. ad
Hincm.*

*Mang. diff.
c. 13.*

fuluit, quo potissimum modo Gotteschalci pertinaciam expugnare deberet. Docet, quæ in Concilio acta fuerint, & omnia remedia, quæ ad eum convertendum adhibuerit. Quærit, an eundem ad officium in Cœna Domini vel in Festo Paschæ admittere, aut etiam Sacram Communionem ei præbere expediat. Præterea Hincmarus datis ad Monachos Reclusos suæ Diœcesis litteris admonuit, ne Gotteschalci erroribus (videbat enim complures a veneno sibi non satis cavere) seduci & perverti se sinerent.

Inter illos, qui Gotteschalco favebant, fuit Ratramus Monachus Corbejenfis. Is data ad Gotteschalcum amicum suum epistola Hincmari litteras liberrima censura perstringebat. Nam Ratrami epistola a custodibus Gotteschalci excepta ad manus Hincmari delata est. At Prudentius quoque Episcopus Trecentis collectis ex Sacra Scriptura & Patribus, maxime vero ex S. Augustino locis duplicis Prædestinationis veritatem probare conabatur. In eo Scripto etiam de libero arbitrio & de Jesu Christo pro omnibus mortuo agebat, quod ad Hincmarum & Pardulum Laodunensem consentientibus Patribus Concilii Parisiis ineunte autumno anno 849. celebrati transmissit. Prudentius eidem Scripto præfixerat epistolam in qua dicit: *Cupiebam tecum amice collo-*

colloqui præsertim de quæstionibus nunc Sæculum IX.
A. C. 850.
agitatis, sed cum id mihi permissum non
fuerit, compulsus sum tibi scribere, ut te
rogarem, ne Auctoritatem S. Augustini
te vivo lædi patiaris. Prolixe deinde
probat, in quanto pretio hæc Auctoritas
in Ecclesia habeatur.

§. LI.

Epistola Synodica ad Nomenoyum.

Concilium Parisiense, (*) cujus hic men- Chro. Fon-
tan. Duch.
to. 2. p. 388.
to. 8. Conc.
p. 58.
tio facta, ex quatuor Provinciis Tu-
ronensi, Senonensi, Remensi & Rothoma-
geni congregatum erat. Venerant Epi-
scopi viginti duo, inter quos celeberrimi
adnotantur, Landranus Archiepiscopus
Turonensis hujus nominis secundus,
Successor Ursmari, qui priori Landrano
successerat, Venilo Archiepiscopus Seno-
nensis, Prudentius Episcopus Trecensis,
Agius Aurelianensis, Erchanradus Pari-
siensis, Hincmarus Archiepiscopus Re-
mensis, Pardulus Episcopus Laodunensis,
Rotadus Sueffionensis, Paulus Archiepi-
scopus Rothmagenis, & Freulfus Epi-
scopus Lexoviensis. Hi Episcopi Nome-
noyo, qui se Regem Britanniaë dicebat,
epistolam scripserunt in hunc modum:

Ii 3

Quam-

(*) In Aët. Conc. præponuntur hæc verba:
*Concilium Parisiense quod hætenus dictum est a
Baronio, Binio, Sirmondo & aliis Turonen-
se IV.*